

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת דברים

ד' אב תשפ"ג 1190

שבת חזון

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	7:08	7:23	7:18	7:26
מוצאי שבת	8:23	8:26	8:27	8:24
רבנו תם	9:06	9:08	9:10	9:06

הילולא צדיקא

ד - רבי שמעון בידרמן

ה - רבי יצחק לוריא אשכנזי

ו - רבי משה עזרא מזרחי

ז - רבי שלום נח מסלונים

ח - רבי שמעון אגסי

ט - רבי רפאל אהרן מונסוניג

אב"ד פאס

י - רבי מסעוד חי רוקח מטריפולי

וראה עד כמה חמור עוון חילול דברי התורה הקדושה, והנה בני ישראל הוסיפו חטא על פשע שלא זו בלבד שלא שמעו לדברי התורה, אלא גם חיללו את דיבורם, ולמרות שהחליטו בראשונה לשחרר את העבדים, הם חזרו בהם ומיהרו להשיבם אליהם חזרה. ובהיות שהקב"ה הבחין שבני מחללים את דבריו ואת דבריהם, הוא החליט להיפרע מהם במלוא חומרת הדין ועל כן החריב את בית המקדש והגלה אותם מעל ארצם.

כמו כן מספרת הגמרא (עירובין נד, ב) על רבי פרידא שהיה מוסר נפשו למען לימוד תלמידיו. ומתארת הגמרא שלרבי פרידא היה תלמיד שהיה מתקשה במיוחד, ורבי פרידא לא נתעצל והיה יושב ומשנן באוזניו את דברי התורה ארבע מאות פעמים עד שראה שהדברים נתיישבו על לב תלמידו. באחד הימים באמצע לימודם המשותף של רבי פרידא ותלמידו, נאלץ רבי פרידא ללכת לדבר מצוה ולהפסיק את לימודו, כעבור זמן כשרב פרידא שב ללמד את תלמידו, הוא ביקש מרבו שישבו וישנן עימו את הדברים מן ההתחלה, היות וכבר הספיק לשכוח את מה שלמד עד עתה. והנה רבי פרידא נענה לבקשת התלמיד, ובמסירות אין קץ שב והגה את דברי התורה באוזניו, כאילו היתה זו הפעם הראשונה. מיד יצאה בת קול והכריזה - רבי פרידא מוזמן לחיי העולם הבא. ונראה לומר שרבי פרידא נהג בכזו מסירות כלפי תלמידו, היות והוא ייקר והעניק משנה חשיבות ל'אלה הדברים'. ומכיוון שדברי התורה היו יקרים וחביבים בעיניו, על כן טרח להעבירם ולמוסרם הלאה לתלמידו, למרות כל היגיעה והטרח שבדבר.

המתבונן יראה שהתורה כתבה 'אלה הדברים', וכידוע (ילק"ש" בראשית קמ"ט) 'דיבורי' הינו לשון קשה. ונראה שיש בזה ללמדנו שבכדי לקיים את דברי התורה, צריך לעבוד עבודה קשה עד כדי מסירות נפש. ומשמע שדברי התורה אינם ניתנים לרכישה בקלות, אלא בכדי להופכם לקניין אמת, יש לעמול ולהתייעץ לשם כך, עד כדי מוכנות למסור את הנפש (עי' תנחומא נח ג). ויש לנו לדעת שאם אדם רוצה שתהיה לו סייעתא דשמיא להבין את דברי התורה, יש לו להיזהר תחילה על ניקיון פיו שחלילה לא יטמא בדיבורים אטורים כדברי גנאי ושקר. וסיבת הדבר תלויה בכך שדברי התורה אינם יכולים לדור ולשכון עם דברי הבל ושטות במקום אחד (עי' שהש"ר א, א, כא), ואם התורה מבחינה שפיו של האדם עוסק בדברי גנאי, לשון ולשון הרע, אזי היא עוזבת את פיו של האדם ומותירה אותו עם לשון טמאה ומלוכלכת. כמו כן מובא בדברי חכמים (זהר ח"ב רג, ב) ועי' חפץ חיים, הקדמה) שעוון לשון הרע הוא כתרס ומחסום מפני קיבול התפילות, ואם אדם נוכח לראות שתפילותיו אינן מתקבלות, יפשפש במעשיו ויבדוק האם פיו נקי מדברי לשון הרע.

אם כן הדרך הבדוקה להצלחה בלימוד התורה וראיית ברכה בעמל התורה, הינה באמצעות שמירה על פה נקי וכשר. וכאשר הקב"ה מבחין שהאדם בא להיטרה, מן השמים תומכין ומסייעין בעדו.

משכיל לדוד

שמירת הפה ונאמנות דבריו

"אלה הדברים אשר דיבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף בין פארן ובין תופל ולבן וחצרות ודי זהב" (דברים א, א)

המתבונן יראה שהחומש הקודם לדברים מסיים בפרשיות מטות ומסעי. פרשת מטות פותחת בפסוקים (במדבר ל, ב-ג) "וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמר, זה הדבר אשר צוה ה'. איש כי ידור נדר לה' או הישבע שבועה לאסור אוסר על נפשו לא יחל דברו, ככל היוצא מפיו יעשה".

נראה לבאר את הקשר בין שתי הפרשיות מטות ודברים, שמשם ביקש ללמד לבני ישראל עד כמה צריך האדם להיזהר בדברים היוצאים מפיו, שחלילה לא יהיו דברי שקר, גנאי או שבועה לבטלה, היות ואדם נברא בצלם אלוקים והקב"ה נפח בו נשמת חיים מן העליונים שהיא הרוח ממללא שניתנה בו. ומכיון שאדם נתייחד משאר חיות השדה בכוח דיבורו שהוא מן העליונים, על כן יש לו להקפיד על 'אלה הדברים' היוצאים מפיו שיהיו דברי אמת, דברים נקיים ומועילים, וחלילה לא יכלה דיבורו לשווא ולשקר ובוה יפסיד את הרוח ממללא שניתנה בו. ומשום חשיבות מסר זה, בחר משה לדבר תחילה אל ראשי המטות, ורק לאחר מכן למסור את זה המסר לידי בני ישראל. ובשעה שבני ישראל יבחינו ויראו שמשם טרח לייחד דיבור לראשי המטות, יבינו וישכילו עד כמה יש להם להיזהר בדבריהם, וחלילה לא יחללו דיבורם.

הנה מצינו שפרשת דברים נקראת סמוך לתשעה באב, יום חורבן בית מקדשנו. הקשר בין פרשת דברים ליום ט' באב נעוץ בזה, שבהיות ובני ישראל לא הקפידו להגות בדברי התורה הקדושה, אזי כתוצאה מכך נכשלו בעוון הרע והגיעו לידי שנאת חנם, ולכן גלתה השכינה מעליהם ואף הם גלו מארצם (עי' יומא ט, ב). אם כן יש בזה ללמדנו מוסר הרבה, שבכוח דברי התורה להגן על האדם מפני העבירה ולשמור על קדושת פיו, אך בשעה שהאדם מרפה את פיו מלימוד התורה, דברי חולין נכנסים אל פיו, ועד מהרה מתדרדר מדחי אל דחי ובא לידי איסור לשון הרע, הוצאת שם רע, שבועה לשקר וכיוצא בזה.

ידוע שבזמן שהקב"ה הציע את התורה לבני ישראל, הם קראו ואמרו (שמות כד, ז) 'נעשה ונשמע', משמע שקיבלו עליהם בלב שלם ובנפש חפצה ללמוד ולקיים את דברי התורה הקדושה, עוד בטרם ידעו מה כתוב בה. ולמעשה אמרה זו של בני ישראל היא בבחינת שבועה, על כן חובה עלינו בתור בנינו לעם היהודי לקיים את הבטחה זו, וחלילה לא לחללה על מנת שלא נעבור על הציווי (במדבר ג, ג) 'לא יחל דברו'.

כתוב בספר ירמיהו (לד, ח-כב) שבימי צדקיהו המלך, עם ישראל עשו כדברי התורה ושיחררו את העבדים לחופשי בשנה השביעית, אך לא עבר זמן והם חזרו בהם והשיבו אליהם את העבדים חזרה, וכשראה הקב"ה שבני ישראל מחללים את דברי התורה ואף את דבריהם בעצמם וחוזרים בהם ממעשיהם הראשון, הוא נפרע מהם בזה שהענישם מידה כנגד מידה וסוּבב את הדבר שאף הם ישתעבדו לעבדים בקרב אומות העולם.

במסילת נערה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

העדר הקדושה

באחד הימים בזמן התפילה בבית הכנסת, הרגשתי שאינני מצליח להגיע לרגש בתפילתי.

בתחילה לא הבנתי כלל מדוע כך קורה עימי, ועל כן השתדלתי יותר ויותר לכוון את לבי לאבי שבשמים, ולהעמיד עצמי כאילו אני לפני מלך חשוב ורם שביכולתו להעניק לי כל שאבקש, אך למרות כל מאמציי השונים לעורר את עצמי להתפעלות מהתפילה ולהתרגשות בה - לא הצלחתי להגיע לידי כך, ועוגמת נפש גדולה פשטה בלבי.

כיון שהדבר ציער אותי והציק לי מאד, לאחר שנסיימה התפילה התעוררתי לעשות עם עצמי חשבון נפש, בניסיון לברר מדוע לא עלה בי כל רגש של קדושה והתרומומות. הרהרתי כה וכה; אולי לא הנחתי תפילין כהלכה, או שמא לא נעמדתי לתפילת שמונה עשרה כראוי, וכן הלאה. אך לא מצאתי כל סיבה שתצדיק את הדבר, וכך נותרתי עצוב ומיצר.

שבוע לאחר מכן שהייתי שוב בבית הכנסת בסמיכות לאותו מקום תפילה, כשלתע הסב מישהו מהמתפללים את תשומת לבי לכך ששורר במקום ריח רע. הבטנו כה וכה בניסיון לגלות את מקור הריח, ואף הזזנו את הרהיטים והחפצים שהיו במקום, עד שגילינו לתדהמתנו - עכבר קטן מת.

באותם רגעים הבנתי באופן ברור מדוע לא עלה בידי להגיע לרגש בתפילתי שבוע קודם לכן.

הרי ידועה לכל ההלכה שהייתה תקפה בזמן שבית המקדש היה קיים, שיהודי שנגע בשרץ - לא יכול היה להיכנס אל מקום המקדש ולא יכול היה לאכול מן הקדשים עד שיטבול וייטהר.

על פי הלכה זו ניתן להבין שהעכבר המת, שגרם לטומאה סביבו - עיכב את הקדושה מלרדת על המתפללים, ולכן לא יכלה לשרות קדושה באותו המקום. מסיבה זו לא הצלחתי לחוש כל רגש של התרגשות והתעלות בתפילתי, למרות שניסיתי למשוך אליי את הקדושה באופנים שונים.

לאחר מכן חשבתי גם שאין הדבר תלוי אלא בי, ובוודאי גם בי תלויה האשמה שלא הצלחתי להתרכז בתפילה, ושמא מציאות העכבר הייתה רק סיבה לטומאה, אבל מצד עצמי היה עלי להתגבר על אותה סיבה ולהתרכז יותר בתפילה.

נצור ראשונך

מחויב להוכיח אותם

אם באיזה אונס נתפס האדם בחבורת בעלי הלשון, ושומע שהם מדברים לשון הרע - אם הוא משער שאפשר שתוכחתו תועיל להם להפסיקם מזה, אז בוודאי מחויב הוא להוכיח אותם מדין תורה.

דברי חכמים

פרפראות לפרשה משולחנם של חכמי התורה

השועל שמתהלך בינינו

בית המקדש, הראשון והשני נחרבו כידוע בשל שנאת חינו ומחלוקת.

ידועה שאלתו של בעל ה'ערוך לנר', על הגמרא בסוף מסכת מכות, שם מסופר על רבן גמליאל, רבי אלעזר בן עזריה, רבי יהושע ורבי עקיבא, שעלו יום אחד לירושלים בתקופה שלאחר חורבן בית שני. כיון שהגיעו להר הצופים קרעו בגדיהם. כיון שהגיעו להר הבית, ראו שועל שיצא מבית קדשי הקדשים והיו כולם בוכים ורבי עקיבא מצחק. (הגמרא בהמשך מסבירה שם מדוע רבי עקיבא היה מצחק).

שאל הגה"ק בעל ה'ערוך לנר' זצ"ל, מדוע דוקא שועל יצא מבית קדשי הקדשים ולא חיה אחרת?

ובאמת בתקופת בית ראשון - אומרים חז"ל (יומא סט, ב) שחכמי ישראל התפללו להקב"ה על היצר הרע של העבודה זרה שיתבטל מן העולם, וכך אמרו: "הוי הוי! יצר זה של העבודה זרה הוא זה שהחריב את בית המקדש והרג את כל הצדיקים, והגלה את ישראל מארצם, ועדיין רוקד הוא בינינו ומסינתו לעבוד עבודה זרה?... הלא לא נתת לנו אותו רק כדי שנקבל שכר על ידו במה שנתגבר עליו. אין אנו רוצים אותו ואין אנו רוצים את השכר הבא על ידו כשנתגבר עליו.

ואכן תפילתם התקבלה, ו"נפק אתא כי גוריא דנורא מבית קדשי הקדשים" - יצא מקדשי הקדשים דמות גור אריה של אש. "אמר להם זכריהו הנביא לישראל: היינו יצרא דעבודה זרה" - זהו היצר של העבודה זרה.

וצריך להבין מהו פשר ההבדל בין בית ראשון לבית שני, מדוע בבית ראשון יצאה מבית קדשי הקדשים דמות אריה, ואילו בבית שני - יצא שועל?

וכך ביאר זאת בעל ה'ערוך לנר':

בית ראשון נחרב בגלל ג' עבירות חמורות; גילוי עריות, שפיכות דמים ועבודה זרה. העוונות הללו הם בבחינת אריה, העבירות החמורות שישנן. ליצר הרע היה כוח של אריה להחטיא את ישראל בחטאים החמורים ביותר. לכן כשהם התפללו - יצא אריה מבית קדשי הקדשים.

אבל בבית שני לא היה אריה, היצר הרע של העבודה זרה הרי כבר התבטל מן העולם קודם לכן. על מה אפוא נחרב הבית?

על עוון שנאת חינו, שהוא נמשל לשועל - חיה חכמה וערמומית מאין כמותה. כדי לעורר שנאת חינו בין יהודים, צריך היצר הרע להיות ערמומי כשועל. לבוא אל האדם, מחופש לצדיק עם זקן ארוך, וללחוש באזניו: "מדוע אתה שותק לו, תראה מה עשה לך!" וכשיטען: "אני הרי צדיק ורוצה לוותר", יאמר היתר בצדקנות: "הלא זו מצוה לרדוף אותו!..."

זה התכונה של שועל, הוא מתחכם ויודע איך ליצור את המחלוקת עד שבסוף תהיה שם שנאת חינו.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

חזרה על דברי התורה

**"איכה אשא לבדי טרחכם ומשאכם וריבכם"
(דברים א, יב)**

בטרם כניסת עם ישראל לארץ, משה רבנו פונה אליהם בדברים ואומר להם 'איכה אשא לבדי'. לשון איכה מרמז על העתיד לבוא, שבחורבן הבית ירמיה הנביא יקונן על בית המקדש באומרו (איכה א, א) "איכה ישבה בדד העיר רבתי עם". ולשון איכה שנקט בה משה, היתה בבחינת תמרור אזהרה לבני ישראל, שלמעשה כל עניין גאולת מצרים היתה לשם קבלת התורה ולשם כניסתם לארץ. והתנאי לזכות לשבת בארץ הינו קיום התורה ומצוותיה, וכאשר פוגמים בתורה - הארץ מקיאה את יושביה ואזי מגיע החורבן.

ובאמת בזמן ירמיה הנביא, עם ישראל השחיתו את דרכם וארץ ישראל לא יכלה לשאת את ישיבת העם החוטא בקרבה ולכן בא החורבן, ומשחרב הבית ירמיה קונן עליו בלשון איכה, וזו הלשון שבה השתמש משה כדי להזהיר את העם מפני העתיד.

ספר דברים מכונה גם 'משנה תורה' (עי' חולין סג, ב), משום שמשה שונה וחוזר בספר זה על כל המצוות באוזני ישראל לפני כניסתם לארץ. ויש להקשות מדוע מבקש הקב"ה ממשה לשוב על מצוות התורה בשנית, הרי הם נאמרו להם כבר במעמד הר סיני ובמרה. וביאור הדברים, שהדור שהיה בזמן מתן תורה נכחד רובו ככולו מן העולם משום שדיברו סרה בארץ ישראל, וכיון שכך לא זכו להיכנס לארץ המובטחת. והדור שעמד להיכנס עתה לארץ, היה צעיר יותר ולא שמע באוזניו ממש את דברי הברית, לכן משה שב ושנה להם את מצוות התורה לפני כניסתם לארץ. ומשה עוררם שעל אף שלא עמדו בגופם במעמד הר סיני, מכל מקום נשמתם עמדה לרגלי הר סיני ולכן מחויבים הם בקיום מצוות התורה כאבותיהם שעמדו בגופם ממש.

ויש לחדד את הדברים ולהוסיף שהקב"ה ביקש ממשה לחזור על התורה בשנית כדי שאם יש מאן דהו מאלו העתידין להיכנס לארץ שיש לו איזה ספק בקיום המצוות, או שמתעוררת בקרבו איזו שאלה ולו הקטנה ביותר, אזי שישאל אותה עכשיו בעודו במדבר, משום שבזמן שרגליהם דורכות בארץ הקודש, עליהם לקיים את כל המצוות בשלמות, שאם לא, הארץ תקיא אותם. ומשה העיד בהם שמים וארץ וחזר בפניהם על כל התורה כולה ולא היה אפילו אדם אחד שערער ופקפק על מצוות התורה. אלא שמעשה שטן הצליח וכשנכנסו לארץ החלו ישראל לחטוא ונעשו בחורבן הבית. ומשה רמז להם זאת בלשון 'איכה' על מנת שייקחו עמם מוסר ודברים.

חזק וברוך

בכי וצער על החורבן

כך, משכים כל לילה לאמירת תיקון חצות. ועמך כולם צדיקים...

תוך כדי אמירת ה'תיקון' שומע הרבי את בעל הבית נאנח אנחה השוברת חצי גופו של אדם, אמר לעצמו: 'ודאי הוא מל"ו צדיקים', ולאחר רגעים ספורים כששמע אנחה נוספת קורעת לב, בטוח היה האדמו"ר שמלילה זה תהיה לו ודאי השפעה טובה עד סוף חיי... והנה עוד אנחה, שגרמה לו להשתכנע שאותו יהודי הוא הראשון בין ל"ו הצדיקים...

בלילה האחרון הוא הטח אוזן ושמע את בעל העגלה אומר לאשתו: "אוי! כמה פעמים אמרתי לך שלא תתני לי חביתיה לפני השניה... זה עושה לי צרבת..."

הרבי מרדושיץ לא מספר מעשיות סתם... אלא ודאי שאף ללמד אותנו משהו.

מה היה מוסר ההשכל בזה?

הסבא מרדושיץ רצה לרמוז לנו: זה לא נכון שאנו לא רוצים משיח, ודאי כולנו מתאבלים על החורבן, אבל מתי נזכרים בזה? כשיש צרבת...

כשיש משהו חולה במשפחה, אז כולם אומרים מיד: "מתי יבוא כבר משיח?"...

כשהצרות תוכפות עלינו, נזכרים לבקש על הגאולה...

אך האם אכפת לנו מכבוד שמים. תיקון חצות עושים כיון ששכינתא בגלותא - כי השכינה בצער, כי חלול השם מגיע עד לשמים, יש כל כך הרבה יהודים בני אברהם יצחק ויעקב שאינם יודעים ואינם מבינים מה המשמעות של להיות 'בן מלך'.

השאלה היא על מה אנחנו מורידים באמת את הדמעות...

כל בכיה שאנו בוכים על החורבן היא מסוג הבכייה של עשו. אנו בוכים על רפואות או על כמה שקלים, וגם עשו בכה כשיעקב לקח לו את הברכות, גם הוא חשב, כמונו, שדמעות אלו ימלאו את חשבון הבנק שלו...

ישנו כלל גדול בתורה, ש"מין במינו אינו בטל", והואיל והדמעות שלנו הן מאותו המין של דמעות עשוי, יוצא ששתי דמעות וחצי של עשו לא בטלות גם בים של דמעות שלנו!!! אבל, אילו היינו בוכים על צער השכינה, זה היה מועיל...

נחרות וימים של דמעות זלגו מעינינו מאז החורבן ועד עתה, הם מתמשכים מאותם נחרות של בבל, שם ישבו גם בכינו, דרך כל תחנות הגלות, בהם אנו מבכים את חורבנם של ישראל.

ברם לא תמיד די בדמעות - בדברי חז"ל מובא על עשיו הרשע שבשעה שיעקב אבינו לקח ממנו את הברכות, זעק זעקה גדולה ומרה, ובאותה שעה הוריד שתי דמעות וחצי. ובגלל שתי דמעות וחצי אלו, באו עלינו כל החורבנות, כל הצער וכל הפורענויות מאז ועד היום. כל היסטורים שעם ישראל סובל, הם מכח אותן דמעות של עשיו.

שואל הרבי ר' שמעלקא מניקלשבורג, וכי אנחנו לא מורידים דמעות, בכל סאת הצרות הללו? כמה דמעות הורדנו בגלל חורבן בית ראשון? חורבן בית שני? כמה בכיות בכה עם ישראל בתקופת השמד, בגזרות האינקוויזיציה בספרד, במסעי הצלב ובשואה? האם לא הורדנו מספיק דמעות במלחמות העקובות מדם ובפיגועים שהתרגשו עלינו כאן בארץ ישראל בעשרות השנים האחרונות?!

הלא ישנו מושג של ביטול ברוב. חד בתי - מדאורייתא, ומדרבנן - אחד בששים. בתרומה רבנן החמירו עוד יותר: אחד במאה, ובערלה הצריכו אחד במאתים. אבל אין יותר מזה! ובודאי ובודאי שאחד במיליון בטל. איך אפשר להבין, אפוא, ששתי דמעות וחצי אינן בטלות בתוך ים של דמעות? איפה מיליוני הדמעות שלנו? איפה כל הבכיות של עם ישראל לאורך כל הדורות? לאן הן נעלמו?!

הרב פינקוס זצ"ל מספר על הסבא קדישא מרדושיץ, שבאחת הפעמים בהן ערך את שלחנו הטחור - לקהל חסידי, הוא סיפר להם סיפור:

בצעירותו, היה עורך גלויות. נע ונד ומתבודד נלפשו. פעם אחת, בשעת לילה מאוחרת, הגיע למקום נידח ומוצא להפתעתו בית ובפתחו מוזהה. הוא דפק בדלת, ובקש רשות להתאכסן שם ללינת הלילה, ובעל הבית הסכים. היה זה יהודי פשוט, עגלון, אבל באורח נהג כבוד גדול, הכין לו מיטה ודאג ליתר צרכיו.

בחצות הלילה כשקם הסבא כדי לערוך 'תיקון חצות', הוא שמע את בעל האכסניה מדבר, והבין שגם הוא ער. אמר לעצמו: מי כעמך ישראל! בעל עגלה זה, שנראה יהודי פשוט כל

במרה מפטיירין

הפטרת השבוע: "חזון ישעיהו" (ישעיה א)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על הפורענות שתגיע לישראל בחורבן בית המקדש בגין עוונותיהם. הפטרה זו היא ההפטרה שלישית, בשלשת ההפטרות שמפטיירין בשלשת השבתות שלפני תשעה באב.

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

כוח התפילה של מורינו ורבינו הצדיק הקדוש רבי משה אהרן פינטו זיע"א, היה אחד מהצדדים הידועים באישיותו רבת הפעלים, כאשר בתפילותיו הרעיש רבי משה אהרן פינטו זיע"א עולמות כדי להגן על עם ישראל הקדושים. ברוח קדשו חזה את העתיד לבוא, והיה מעתיר בתפילה ובתחינה לפני הצדיקים שימליצו טוב בעד עמו ישראל לישועה ולביטול הגזירה.

בוקר יום הכיפורים תשל"ד. עם ישראל עדיין לא יודע, כי בעוד שעות אחדות עומדת לפרוץ מלחמה נוראה בין ישראל לצבאות ערב, אשר תגבה מחיר כבד בהרוגים ובפצועים.

רבי משה אהרן זיע"א פוסע יחד עם בנו הרב חיים שליט"א, לבית הכנסת באשדוד. בדרכו אל בית מקדש מעט שואל לפתע הצדיק את בנו: "האם יש מקלט בסביבה?" הרב חיים, תמה מעצם השאלה, משיב: כן, יש. אבל בד בבד עם זאת שואל הבן את אביו הצדיק: מדוע אתה מתעניין כעת לדעת אם יש כאן מקלט?

'דע לך בני - משיב

לו האב - כי היום תופר קדושתו של יום הכיפורים. קול אזעקה יישמע בעיר ובכל הארץ, ואנשים יחרדו וירוצו למקלטים. משום כן התעניינתי במיקום המקלט. המלחמה אמנם תהיה קשה, אבל בזכות היום הקדוש, ובזכות צערם ותפילתם של המוני בית ישראל, וישע ה' אלוקים את עמו ישראל, שיתגבר על אויביו וינצח אותם".

שעות אחדות לאחר מכן, בשעה 13.50 בצהריים, פילחה האזעקה את הדממה, והמוני בית ישראל נחפזו אל המקלטים - החלה מלחמת יום הכיפורים.

צאתכם לשלום ובואכם לשלום

היה זה בעיצומו של חג השבועות בשנת תשמ"א. כמנהג הנהוג בכל חג שבועות, עמדו המתפללים בבית הכנסת של רבי משה אהרן פינטו זיע"א ליד ארון הקודש, וקראו את ה"כתובה" - בין ישראל לאבינו שבשמים. לפתע, קטע שאון של מטוסי קרב של חיל האוויר הישראלי את אוירת החג וניגון המתפללים. המטוסים חגו מעל אשדוד והתרחקו דרומה.

הרים רבי משה אהרן זיע"א את ידיו השמימה, וקרא בהתלהבות:

"צאתכם לשלום ובואכם לשלום, ולא תבוא שום תקלה על ידיכם כלפי אדם וכלפי שמים. למרות שהייתם יכולים לבצע את משימתכם גם ביום חול, ולא דווקא בחג מתן תורה, הנכם מקיימים כעת את המצוה; 'כל המציל נפש אחת מישראל כאילו קיים

עולם מלא'. מי יודע כמה נפשות רבות אתם מצילים בפעולתכם".

דברים אלו אמר הרב, כי כך היתה דרכו בקודש תמיד, להמליץ טוב על עם ישראל, כדרכם בקודש של כמה מצדיקי ישראל.

הקהל ששמע את הדברים יוצאים מפה קדשו של הצדיק התפלא, ולא הבין אל מה ירמזו דברי הרב, ומה הוא רעש המטוסים. ואולם, במוצאי החג התבררו הדברים לאשורם. היה זה לאחר שפורסם בישראל, כי מטוסי חיל האוויר הישראלי הפציצו בהצלחה בסיעתא דשמיא את הכור הגרעיני בעיראק, ושבו בשלום לבסיסם, מהפעולה הנועזת והמסוכנת.

עשר שנים לאחר מכן, נודעו גם דבריו האחרונים של רבי משה אהרן, שאמר: "מי יודע כמה נפשות רבות אתם מצילים בפעולתכם". היה זה בשנת תשנ"א, בחודש שבט, אז פרצה מלחמת המפרץ, והרוזן העיראקי הפציץ את ישראל בטילי סקאד.

בשעה זו זכתה אותה פעולה של שבועות תשמ"א להערכה מחדש. הכל הכירו בחשיבותה, גם אלו שבשעתו מתחו עליה ביקורת. שכן, לולא זאת מי יודע מה היה עלול לעשות אותו רוזן לישראל, באם הכור היה עומד על תילו. ואכן בפעולתם הצילו מטוסי חיל האוויר נפשות רבות מישראל. וכמובן הכל בזכות היום הקדוש שהוא יום זמן מתן תורתנו הקדושה, ובזכות תפילותיהם של כל הצדיקים. זכותם תגן עלינו ועל כל עמו ישראל. אמן.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל: mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו מי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם